

[Kurt Hansen]

hvis den midlertidige forlængelse af dagpengeperioden ikke var blevet videreført, og op til 25.000 ville falde for 26 ugers reglen i løbet af i år og næste år, selv om den midlertidige forlængelse af dagpengeperioden blev bibeholdt, medmindre der blev gjort noget ekstraordinært. Dette er vel nok årsagen til, at man fra regeringens side er begyndt at anerkende det reelle problem med de mange tusinde arbejdsløse, der ville komme i klemme, og det er vel også årsagen til forslaget om en moratorieløsning, så ingen kan falde for 26 ugers reglen i løbet af 1978. Men stadig væk er dette ikke tilstrækkeligt. Regeringen har i august-september i år sagt, at alle, der stod over for at falde for 26 ugers reglen, skulle have et reelt tilbud om uddannelse eller beskæftigelse. Dette løfte kan regeringen ikke opfylde, og derfor er der altså også nogle problemer i forbindelse med dette forslag. Det hjælper på en hel masse af dem, men der er stadig væk problemer tilbage.

Selv om den midlertidige forlængelse af dagpengeperioden frem til 1981, selv om moratorieordningen sikrer dem, der ville falde for grænsen i løbet af 1978, så er regeringen åbenbart indstillet på at ofre de 3.000 – og det er efter regeringens egne tal – som allerede er faldet i år, og som vil falde i af resten af året.

Arbejdsministeren siger godt nok i sin fremsættelsestale, at han vil være åben over for en ændring på dette punkt, men hvorfor er de, der allerede er faldet og falder for 26 ugers reglen i 1977, ikke omfattet af denne moratorieordning? Hvorfor accepterer arbejdsministeren, at disse folk bliver slagtet? Ville det ikke være helt naturligt, at disse folk også kom ind under en eller anden ordning? Man har én gang stillet dem i udsigt, at de skulle komme ind under en uddannelses- og beskæftigelsesplan. Det kan man så ikke byde dem, men man vil heller ikke forsøge at sikre deres økonomiske vilkår. Jeg vil godt bede arbejdsministeren om at give en forklaring på, hvorfor disse folk ikke er med.

Der er i de generelle bemærkninger til forslaget rømt en del op om, hvad man kunne tænke sig at gøre: flere skal i uddannelse, efterløn, løntilskud til kapitalen, igangsættelse af beskæftigelsesarbejder, styrkelse af arbejdsformidlingen. Jeg havde faktisk i min ordførertale konkrete ting at sige til de enkelte punkter, men jeg kan se, at jeg ikke kan

nå dem, så det skal jeg vende tilbage til og forklare arbejdsministeren, hvad vi mener om det.

I øvrigt må jeg sige, at det er helt åbenlyst, at disse foranstaltninger ikke vil løse de langtidsløse problemer. De uddannelsesmæssige og beskæftigelsesmæssige tilbud vil sammen med en acceptabel efterlønsordning ikke løse problemerne for de 50.000 langtidsløse, vi står her og diskuterer fra folketingets talerstol om et år. Det er netop realiteten. Dette er nogle lapperier. Jeg er enig i, at man i den aktuelle situation bliver nødt til at lave nogle lapperier, men de ting, der er skitseret i de generelle bemærkninger i forslaget, lægger ikke op til nogen varig løsning på de reelle problemer.

Derfor vil jeg til sidst fremhæve, at skal der ske varige forbedringer for de langtidsløse og de arbejdsløse i det hele taget, så må den samlede mængde arbejde udvides, og så må den generelle arbejdstid sættes ned. Hvis regeringen i øvrigt mangler inspiration til, hvordan man udvider den samlede mængde arbejde, så var det måske en idé, at man tog et kig i VS' beskæftigelsesplan.

Til allersidst: det helt generelle er stadig væk, at den asociale 26 ugers regel skal fjernes, og at man går tilbage til et princip, som mange fagforeninger tidligere arbejdede efter, nemlig at de, der er fyret først, først skal have tilbudt arbejde. Men problemet er jo, at dette kan først realiseres, når vi har fået anvisningen og kontrollen tilbage til fagforeningerne.

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg vil gerne indlede med at takke ordførerne for de taler, der er blevet holdt her i dag. De afspejler, synes jeg, stort set fra alle ordførerne, måske bortset fra hr. Lawaetz, en fælles vilje til at søge de langtidsløse problemer løst. Det er nogle uhyggelige vanskeligheder, disse mennesker er stillet over for i vores samfund, og jeg mener, at et stort flertal i folketinget i samarbejde med regeringen skylder disse mennesker at søge at løse deres særligt store vanskeligheder. Jeg synes, det er meget, meget positivt, at der tegner sig en bred tilslutning til de forslag, som her er fremsat.

Jeg vil gerne til fru Inge Fischer Møller sige, at jeg rejste vist selv som den første